

Flygtningenævnets afgørelse vedr. Dublinoverførsel af tanzanisk kvinde til Italien

Udlændingestyrelsen traf i efteråret 2017 afgørelse om at anmode Italien om at modtage den tanzaniske statsborger i medfør af Dublinforordningens artikel 12, stk. 4. Senere samme år accepterede Italien at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 12, stk. 2.

Klageren er af Center mod Menneskehandel vurderet menneskehandlet til Danmark. Det er også vurderet, at hun blev gravid som konsekvens af at have været tvunget til prostitution som led i menneskehandlen. Endvidere blev klageren religiøst viet med en kvinde i Tanzania, og hun har oplyst, at hun frygter, at hendes kvindelige ægtefælles familie i Italien vil forfølge og dræbe hende, hvis hun bliver overført til Italien.

Flygtningenævnet besluttede på denne baggrund senere samme år at behandle sagen på skriftligt nævnsmøde, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2, i hvilken forbindelse nævnet beskikkede en advokat for klageren. I advokatens skriftlige indlæg blev der principalt nedlagt påstand om, at klagesagen blev udsat med henblik på præjudiciel forelæggelse af spørgsmål for EU-Domstolen, subsidiært at Udlændingestyrelsens afgørelse blev ophævet, og at sagen blev hjemvist til asylretlig realitetsbehandling hos Udlændingestyrelsen.

Til støtte for påstanden om udsættelse med henblik på præjudiciel forelæggelse for EU-domstolen anførte advokaten blandt andet, at sagen rejste spørgsmål om forståelsen, rækkevidden og fortolkningen af Dublinforordningens artikler 12 og 17, sammenholdt med blandt andet Menneskehandelsdirektivet og Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder, der indebærer, at der i sagen bør ske præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Det blev videre anført, at EU-Domstolen ikke sås at have fortolket rækkevidden af forpligtelsen indeholdt i Dublinforordningens artikel 12, i en situation hvor asylansøgeren har fået udstedt et visum som led i menneskehandel til et Schengenland, og i en situation hvor bagmænd har udnyttet muligheden for visumudstedelse til at sikre muligheden for at handle en person til Europa.

Det blev videre bemærket, at EU-Domstolen ikke har udtalt sig om, hvordan Dublin-forordningens artikel 17 skal fortolkes og anvendes i den situation, hvor der er tale om overførsel af en asylansøger, der samtidig er identificeret som et offer for menneskehandel, der har været tvunget til prostitution, herunder hvordan Menneskehandelsdirektivets artikel 11, stk. 7 og EU-Charterets artikel 4 skal indgå i vurderingen af om Dublinforordningens artikel 17 kan medføre et ansvar for behandling af en konkret asylansøgning.

Det blev endvidere bemærket, at EU-Domstolen ikke har forholdt sig til, hvordan Dublinforordningens artikel 17 skal fortolkes og anvendes i den situation, hvor der er tale om overførsel af en asylansøger, der har født et barn som led i påtvungen prostitution, i lyset af Menneskehandelsdirektivets artikel 14 om bistand og støtte til børneofre, herunder børn af ofre for menneskehandel, og ved inddragelse af hensyn til barnets tarv, som det bl.a. er udtrykt i EU-Charterets artikel 24.

Det blev endeligt bemærket, at der ikke er EU-retlig hjemmel til, at Italien pålægges ansvar for asylsagsbehandlingen, desuagtet Italiens accept heraf, efter Dublinforordningens artikel 12, stk. 2, jf. stk. 4, henset til sagens omstændigheder, hvor visum er udstedt til klageren som led i den påtvungne indrejse i Europa med henblik på tvungen prostitution. Endvidere ville en overførsel af klageren til Italien, under de konkrete omstændigheder der foreligger i sagen, hvor hun har været handlet til tvungen prostitution i Danmark og i den forbindelse har født et barn, være i strid med Den Europæiske

Menneskerettighedskonventions artikler 3 og 4 og Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheds artikler 4, 5 og 24 samt Menneskehandelsdirektivets forbud mod viktimisering af ofre for menneskehandel, jf. Dublinforordningens artikel 17.

Flygtningenævnet har på denne baggrund udtalt følgende:

”Allerede fordi Flygtningenævnet ikke finder, at der i forhold til afgørelsen af denne sag består en sådan tvivl eller uklarhed om forståelsen, rækkevidden og fortolkningen af Dublinforordningens artikel 12 og 17, sammenholdt med blandt andet Menneskehandelsdirektivet og Den Europæiske Unions Charter om Grundlæggende Rettigheder, er der ikke anledning til præjudiciel forelæggelse af de rejste spørgsmål for EU-Domstolen, jf. TEUF art. 267.

Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a. Det fremgår videre af kapitel 5 a, herunder § 29 a, stk. 1, at en udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen.

I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har fået udstedt et visum, der udløb [i foråret] 2017 og dermed mindre end seks måneder før, at klageren indgav sin ansøgning om asyl i Danmark, og at hun ikke har forladt medlemsstaternes område efter udløbet af sit visum.

Flygtningenævnet finder, at klageren som menneskehandlet og med et spædbarn må anses for at være særligt underprivilegeret og sårbar med behov for speciel beskyttelse.

De aktuelle modtageforhold for asylansøgere i Italien er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger behæftet med visse mangler.

Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i Italien, at overførsel af klageren til Italien vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Schweizerische Flüchtlingshilfe, Reception conditions in Italy af august 2016 samt AIDA, Country Report: Italy af februar 2018. Det fremgår blandt andet af rapporterne, at om end asylproceduren kan være længerevarende og modtagefaciliteterne begrænsede, så foretager de italienske myndigheder en reel asylsagsbehandling. Det fremgår endvidere, at visse sager undergår en hurtigere behandling, heriblandt sager, hvor ansøgeren er vurderet sårbar.

Flygtningenævnet finder således heller ikke, at modtageforholdene for asylansøgere i Italien generelt er af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland.

Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Italien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Italien, vil være i en sådan situation ved en

overførsel, at hendes asylansøgning bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17.

Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17. Det forhold, at klageren er vurderet udsat for menneskehandel, og at hun [i vinteren 2017/2018] har født en datter, der er undfanget i forbindelse med den påtvungne prostitution i Danmark, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at klageren i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun tidligere har lidt af graviditetsbetingede gener, herunder allergi og hæmorider, men at hun ikke i øvrigt har helbredsmæssige problemer. Nævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at det fremgår af rapporterne Schweizerische Flüchtlingshilfe, Reception conditions in Italy af august 2016 samt AIDA, Country Report: Italy af februar 2018, at asylansøgere har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som italienske statsborgere. I denne forbindelse bemærker Flygtningenævnet, at nævnet forudsætter, at Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland forud for udsendelsen af klageren underretter de italienske myndigheder om klagerens særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger, såfremt klageren samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32.

For så vidt angår Dansk Flygtningehjælps bemærkning om risikoen for hjemløshed i Italien skal nævnet bemærke, at det endvidere fremgår af rapporten Schweizerische Flüchtlingshilfe, Reception conditions in Italy af august 2016, at Dublin-returnees som udgangspunkt vil få samme adgang til indkvartering som øvrige asylansøgere i Italien, og at det er meget få Dublin-returnees, der bliver hjemløse i Italien.

Det forhold, at klageren frygter, at hendes ægtefælles familie i Italien vil forfølge hende og slå hende ihjel, idet de let vil kunne finde frem til hende, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærker i denne forbindelse, at klageren må henvises til at søge de italienske myndigheders beskyttelse.

På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.”